

Arrest

nr. 184 834 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde hem op 27 februari 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 15 maart 2012 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Bij arrest met nummer 83 666 van 25 juni 2012 weigerde de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker werd op 6 juli 2012 wederom bevolen om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

1.6. Op 4 april 2014 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het bevelen Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene werd op 04.04.2014 door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op zwarwerk (PV wordt opgesteld door de sociale inspectiediensten).

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.03.2012 (13qq van 15.03.2012) en op 11.07.2012 (13qq van 06.07.2012)”.

1.7. Er werd hem op 4 april 2014, onder de vorm van een bijlage 13sexies, eveneens een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd. Het betreft de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten: (…)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.03.2012 (13qq van 15.03.2012) en op 11.07.2012 (13qq van 06.07.2012).

Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze reden wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig opwerpen dat de twee bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten omdat ze niet samenhangen. Een inreisverbod gaat, ook al steunt het op eigen juridische en feitelijke motieven, immers steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod verwijst ook naar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Indien er een onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan vloeit hieruit de nietigverklaring van het inreisverbod voort, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan. Om deze reden kunnen beide beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het beroep is gericht tegen het inreisverbod, dient te worden verworpen.

2.2. Ter terechtzitting werd afstand gedaan van de tweede exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze niet meer moet worden besproken.

2.3. Voor wat betreft het inreisverbod, werd in het proces-verbaal van de terechtzitting het volgende opgenomen, “*De voorzitter wijst erop dat het bestreden inreisverbod is verstreken in april 2016 en dat om die reden geen belang bij het beroep meer voorhanden blijkt in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing. De verzoekende partij beaamt deze vaststelling, maar stelt dat het teloorgaan van haar belang zijn oorsprong vindt in de lange behandelingsduur van haar beroep door de Raad en dat om die reden de kosten van het geding ofwel moeten worden gedeeld ofwel ten laste van de tegenpartij moeten worden gelegd.”*

2.4. Het inreisverbod, dat een geldigheidsduur heeft van twee jaar, werd betekend op 4 april 2014. Het houdt in dat het verstreken is in april 2016. Verweerder kan dit inreisverbod dan ook niet meer aanwenden om verzoeker de toegang tot en/of het verblijf in België te ontfemen. Gelet op deze vaststelling, blijkt niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing. Het gegeven dat de Raad huidig beroep na enige tijd behandelt volstaat niet om verzoeker alsnog een belang te laten behouden. Verzoeker is vrijgesteld van het betalen van rolrecht en derhalve zijn er geen kosten verbonden aan het geding, zodat verzoeker hieraan evenmin nog een belang bij de nietigverklaring van het inreisverbod kan ontfemen. Dit alles houdt in dat het enig middel niet meer moet worden behandeld voor zover het is gericht tegen het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van “*ART. 7, 74/11 en 74/14 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 EN VAN DE ARTT. 1,2,3, EN 4 VAN DE WET VAN 29.07.1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE (MATERIËLE) MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, ARTT. 3 EN 8 EVRM, RECHTEN VAN DE VERDEDIGING EN PRINCIPE VAN EEN GOEDE ADMINISTRATIE*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten :

Verzoeker kreeg op datum van 04.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De motivering is als volgt :

- *Betrokkene verblijft in het schengengebied zonder een geldig visum.*
- *Betrokkene werd op 04.04.2014 door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op zwartwerk.*
- *Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.*

Verzoeker kwam naar België en deed een asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten.

Sedertdien leeft verzoeker in de illegaliteit omdat hij meent dat hij niet naar zijn land van oorsprong kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven en/of schending van zijn fysieke integriteit.

Het is niet omdat hij een afgewezen asielzoeker is, dat hij zomaar naar zijn land van herkomst kan terugkeren, zonder dat er een schending van artikel 3 EVRM is.

De eerdere bevelen die verzoeker niet zou hebben nageleefd, werden hem in het kader van de afwijzing van zijn asielaanvraag betekend.

Deze bevelen blijven in het rechtsverkeer zo stelt DVZ en geven aanleiding tot een inreisverbod.

Verzoeker vraagt zich echter af waarom hem een nieuw bevel (bestreden beslissing) wordt betekend het ipv het oude bevel uit te voeren.

Het is zo dat bij de afwijzing van een asioldossier min of meer systematisch en pro forma een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillige terugkeer en verzoeker vraagt zich af wat de waarde is van zo'n bevel aangezien er in de praktijk geen opvolging van is.

Daarom werd er ook een nieuw bevel betekend en geeft DVZ impliciet toe dat dit eerste bevel van geen waarde is.

Aan de andere kant wordt verzoeker wel verweten dat hij deze bevelen niet heeft opgevolgd en dit wordt dan weer de reden van de betekening van een nieuw bevel.

Het is duidelijk dat verzoeker hier in een kringredenering zit en dat DVZ van twee walletjes eet.

Wat betreft het vermeende zwartwerk is het zo dat verzoeker het in België moeilijker en moeilijker had.

Immers, verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen, zodat hij wel verplicht was om actie te ondernemen.

Hij betwist echter dat het gaat om zwartwerk, nu de term "zwartwerk" –in de strafrechtelijke context– zowel een morele als een materiële component heeft. (vgl. materieel en moreel element van diefstal).

Echter net zoals bij een hongerdiefstal kon verzoeker onmogelijk een strafrechtelijk inzicht hebben bij het plegen van de inbreuk, nu hij enkel kon kiezen tussen "zwartwerk" of zwaardere misdragingen om in zijn voedsel, huur en onderhoud te voorzien.

Er kan hem derhalve geen strafrechtelijke inbreuk aangerekend worden die zou maken dat verzoeker zich vandaag in hechtenis zou dienen te bevinden met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu zou men uiteraard nog kunnen opperen dat verzoeker "in het zwart werkte", en dat hij daarvoor dient "gestraft" te worden. Of dat hij "de gevolgen dient te dragen".

Ook dan nog ligt de bestraffing van iemand die niet uitzetbaar is, niet in het pesten door hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, MAAR is de geëigende sanctie terug te vinden in de OCMW wet die uitsluiting voorziet.

Blijkbaar moet verzoeker nu het grondgebied verlaten omdat men hem niet kan straffen met het afnemen van zijn ocmw-uitkering ... (supra)

Dit plaatst verzoeker in een aanzienlijk minder benijdenswaardige positie dan andere "sociale gevallen" die niet uitzetbaar zijn (men denke aan de Belgische OCMW trekker die in het zwart zou bijklussen).

Bovendien is de vraag of dergelijke omstandigheden een gevaar voor de openbare orde uitmaken gezien de keuze die verzoeker had (bijklussen of stelen)."

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 8 van het EVRM aangezien in het verzoekschrift niet wordt uitgelegd op welke wijze deze verdragsbepaling werd geschonden door de bestreden beslissingen. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft betrekking op de termijn waarbinnen een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden uitgevoerd. In casu dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden uitgevoerd binnen de 7 dagen na kennisgeving. Verzoeker legt niet uit waarom dit een schending inhoudt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de tweede bestreden beslissing. Gelet op het gestelde in punt 2.4. wordt de aangevoerde schending van deze bepaling niet behandeld.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoeker vraagt zich af wat de toegevoegde waarde is van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en waarom de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden uitgevoerd. Een bevel om het grondgebied te verlaten dat uitgereikt wordt na afloop van de asielprocedure is geen "*pro forma*"-besluit zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift maar een rechtsgeldige vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft omdat zijn asielprocedure is afgelopen en hij geen andere verblijfsgrond heeft. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren. Verder dient elk inreisverbod gepaard te gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de verwerende partij dus een inreisverbod wil opleggen, dient ze een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven, quod in casu. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij hiermee impliciet toegeeft dat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten van "*geen waarde*" zouden zijn, te meer daar ze naar deze bevelen verwijst in het licht van de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont onbegrip voor het beleid van de verwerende partij inzake afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten maar dit hele discours toont niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de materiële motiveringsplicht schendt.

3.6. Verzoeker uit kritiek op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat hij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk, doch zelfs indien deze kritiek gegrond is, blijft het bevel om het grondgebied te verlaten overeind op grond van het andere schragende motief, met name de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder een geldig visum, wat valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat dit motief totaal ongemoeid. Verzoekers kritiek op het motief inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.7. Verzoeker poneert ten slotte nog dat hij als afgewezen asielzoeker niet zomaar naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, maar hij laat na dit

uit te werken. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA